

Νεα ἔργα, δύο μόνον γιὰ τὴν ὥρα ἐπαίχθησαν Ἡ «Ἐξοδος τοῦ Μεσολογίου» εἰς τὸ «Ἀθηναῖον» καὶ τὸ «Στοιχειωμένο σπίτι» εἰς τὴν «Νεάπολιν» τοῦ φίλου κ. Δημητρακοπούλου. Γιὰ τὸ πρῶτο, γραμμένον ἀπὸ τὸν κ. Γαλανόν, προτιμῶ νὰ σιωπήσω. Ὑπάρχον ἔργα, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ στίχος τοῦ Μυσσέ «vieillards près d'hier» ἐφαρμόζεται μετὰ μαθηματικῆς ἀκριβείας. Καὶ τέτοια μοῦ φαίνονται ὅλα τὰ γραμμένα ἐπάνω εἰς ἓνα do naturale ὑστερικοῦ πατριωτισμοῦ ἀπὸ τοὺς διαφόρους λογίους τῶν «διαφόρων» τῶν Ἐφημερίδων. Τὸ ἴδιο θάλεγα καὶ γιὰ τὸ νέον ἔργον τοῦ κ. Δημητρακοπούλου, εἰάν δὲν ἐπίστευα πῶς ἐκεῖνος ποῦ ἠδίκηθη περισσότερο ἀπὸ τὴν συγγραφὴν τοῦ ἔργου αὐτοῦ εἶναι ὁ ἴδιος ὁ συγγραφεὺς του. Δὲν μπορεῖ ν' ἀρνηθῆ κανεὶς ἀξίαν εἰς τὸν ποιητὴ τῆς «Γυναίκας», τῆς «Μαρκέλλας» καὶ τοῦ «Ἀπὸ τὴν Γῆν στὸν Οὐρανόν». Μπορεῖ νὰ μὴ ἐστάθησαν κ' ἐκεῖνα στὴ σκηνή· μπορεῖ ν' ἀπέτυχαν, νὰ μὴν ἄρσαν. Δὲν ἔχασεν ὅμως μ' αὐτὸ τίποτε ἢ φιλολογικὴ ἀξία καὶ ἢ εἰλικρίνεια τῆς ἐργασίας του. Ὡς πού νὰ γράψῃ κανεὶς κατὰ τὴν τέλειον, πρέπει νὰ γράψῃ πολλά, νὰ μελετήσῃ, νὰ κοπιᾷ, ν' ἀποτύχῃ ἀκόμα. Ἐνα τέτοιο πρᾶγμα φαίνεται πῶς ἐφοβήθη καὶ ὁ κ. Δημητρακοπούλος. Τὴν πρόσκαιρον ἀποτυχίαν. Κ' ἐπροτίμησε μίαν ἐπιτυχίαν εὐκόλον, ἐφήμερον, ἀνόητον, παιδιάτικην ὅλως διόλου. Μίαν ἐπιτυχίαν στηριγμένην ἐπάνω σὲ μιὰ ὑπόθεσιν ἐξωφρενικὴν, ἓνα σωρὸ ὁμοιοκαταλήκτους δεκαπεντασυλλάβους στίχους καὶ μιὰ προφορὰ Ζακυνθινή.

Χρ. Παπαζαφειρόπουλος